

SLADKÝ ŽIVOT

Bella Francesová
Slečna
v nesnázích

BELLA FRANCESOVÁ

SLEČNA V NESNÁZÍCH

PŘEKLAD

JANA AUSTINOVÁ

Milá čtenářko,

nedávno, nevím už přesně, ve kterém to bylo měsíci, byl hrdina „nejbohatší člověk na světě“... Přišlo mně proto úsměvné, když jsem se v povídce nazvané Přelud z Maroka, kterou si můžete přečíst tento měsíc, dozvěděl, že její hlavní hrdina, Joao, je rovněž „nejbohatší člověk na světě“. A mám pocit, že kdybych se na to soustředil, vybavil bych si těch „nejbohatších lidí na světě“ ve svých knížkách povícero.

Občas mě napadá, jestli tím, že před Vámi jako na běžícím páse nechávám defilovat milionáře a miliardáře, nevytvářím přece jenom příliš konzumní obraz světa, v němž je štěstí spojeno jen a pouze s bohatstvím. Ale pak si vzpomenu na všechny ty pohádkové zlaté kočáry a zlaté šaty a zlaté zbroje, a mávnu nad tím rukou. K pohádkám přece trocha toho pozlátka patří.

Tak si ho užijte! Nezapomeňte ale na to, že to skutečné štěstí i mí hrdinové nakonec nacházejí někde jinde než v tom, že si můžou ve své pokladnici plavat jako Strýček Skrblík.

I když... být šťastný a bohatý je určitě lepší než být chudý a šťastný...

Ale o tom se pohádky nepíší!

S láskou

Váš Harlequin

Bella Francesová

SLEČNA V NESNÁZÍCH

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Redeemed by Her Innocence

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2019

Překlad:
Jana Austinová

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2019 by Bella Frances
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2021
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN 978-83-276-5750-3 (EPUB)
ISBN 978-83-276-5751-0 (MOBI)
ISBN 978-83-276-5752-7 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Nikos Karellis nakráčel do svatebního apartmá v Maybury Hall, což bylo místo, vyhlášené jako „dějiště svateb roku“, a hodil na sloupkovou postel tašku na oblek. *Tak tohle je romantika*, pomyslel si znechuceně a vrhl zamračený pohled na spoustu volánků, květin a chladicích nádob s láhvemi levných bublinek. Jednu z láhví vytáhl, pohlédl na vinětu a znechuceně ji vrátil zpět k ledu. Cestoval přes osm časových pásem a tři kontinenty. K povzbuzení potřeboval něco tvrdšího.

Konečně spatřil to, po čem toužil. Pod zclaceným zrcadlem zdobeným kyprými roz dováděnými andílky ležel podnos s karafou a dvěma skleničkami a vedle nich stála nádoba s čistou vodou. Nalil si do sklenky zlatavou tekutinu z karafy a chvíli zaváhal, jestli ji nemá doplnit vodou. Posléze tu myšlenku zavrhl, dolil skleničku zlatým mokem až po okraj a naráz ji vypil. Známé rašelinné tóny na jazyku a následné pálení v krku ho uklidnily.

Na zdraví, Martine, pronesl v duchu a pozvedl sklenku k lustru. Ohledně whisky měl jeho bývalý šva-gr mnohem lepší vkus, než co se týkalo dekorace.

Svatební apartmá. Hm.

Martinův luxusní hotel měl skvěle vybavené pokoje a nejrůznější apartmá. Přesto Nikose ubytoval právě

ve svatebním. Proč? Pokud šlo o vtip, pak byl velmi špatný, protože na manželství s Mariou mu nepřípadalo směšné už vůbec nic.

Nikos znovu sáhl po karafě. Hloubal, jestli si má nalít druhou sklenku. Pokušení bylo silné, avšak na dnešní večer si musel zachovat čistou hlavu. Dnes měl být všemu konec. Ať ho bývalý švagr podezíral z čehokoliv, dnes večer si to s ním Nikos hodlal vyjasnit. Z Mariina dědictví mu nezatajil vůbec nic, ačkoliv byl Martin přesvědčený o opaku. Spor však bylo nutné definitivně ukončit, protože se jednalo o vysilující záležitost, a to nejen finančně, nýbrž především psychicky.

Martinovi právníci a britský finanční úřad si sice mysleli opak, jenže žádné skryté finanční aktivity, tajně uložené peníze ani zahraniční investice prostě neexistovaly. Maria všechno propila nebo utratila za drogy. Tak to prostě bylo a Nikos to už nemínil švagrovi déle tajit. Měl všech těch tahanic právě tak dost.

Rozhodl se proto, že to vyřeší pěkně po staru. Zvedl telefon a požádal švagra o setkání. Když Martin navrhl oficiální schůzku v jednom ze svých luxusních hotelů, Nikos neváhal ani minutu. Okamžitě souhlasil, jinak by musel čekat minimálně dalších šest týdnů, než by se oba opět nacházeli na stejném kontinentě.

I tak měl potíže s trpělivostí. Utěšovalo ho však, že brzy měl být všemu konec. Od Mariiny smrti uplynulo už pět let, ale bolest a vzpomínky Nikose nepřestávaly tížit ani dnes. Nepomohlo, ani když snubní prsten hodil do modravých vln Egejského moře.

Nikos si bezděky sáhl na místo, které kdysi zlatý kroužek zdobil. Bylo prázdné a hladké, jako by tam nikdy ani nic nebylo. Hned se mu zvedla nálada. House, řetězec jeho luxusních obchodních domů, se ocitl na seznamu *Forbes 100* díky téměř čtyřmiliardovému obratu, ale nic ho nepotěšilo tak jako skutečnost, že je volný. Konečně si mohl jít svou vlastní cestou.

Absolutně nic mu nebránilo v rozletu – ani manželka, která mu neustále visela na krku a po níž musel pořád něco žehlit. Nikos se poprvé po přiletu spokojeně pousmál. Ještě to vyřídí s Martinem a bude mít definitivní klid. Volání svobody bylo tak sladké...

Místo whisky si nalil vodu a šel k oknu. Pozemky kolem hotelu se rozkládaly daleko do všech stran až za horizonty, lemované duby a jezery, s břehy pohádkově porostlými vrbami. V dálce viděl střechu chaty, kolem níž prošel cestou do hotelu, a na konci cesty velká železná vrata, kterými právě projíždělo jakési auto. Nikosovi na něm připadalo cosi povědomé. Napínal zrak, aby si ho mohl líp prohlédnout, avšak rázné zaklepání na dveře ho přinutilo, aby se ohlédl.

„Slyšel jsem, že jsi dorazil.“

Ve dveřích stál Martin Lopez. Chvíli se měřili pohledy. Nikosův švagr měl stejné černé vlasy, tmavé oči, nažloutlou pokožku a vysoké lícni kosti jako Maria. Nikos se do ní kdysi zamiloval na první pohled. Připadala mu neodolatelná. Bylo mu osmnáct a za tři roky se stal jejím manželem.

Když se pak během deseti let, co byli spolu, ohlížel zpátky, musel přiznat, že se Maria prostě jen se svým vozem značky Bentley vybourala ve špatný čas na špatném místě. Naprala ho do stožáru silničního osvětlení u dálnice, vedoucí do Sydney, a Nikos ji z něj vytáhl. Od té doby byli nerozlučná dvojka. Nikos byl jejím tenisovým i plaveckým koučem a osobním trenérem. Maria prostě podnikala cokoliv, jen aby si ho udržela. Nikos toho za svůj krátký život prožil dost, proto mu tehdy připadalo, že se ocitl v zemi zaslíbené.

Bohužel, některé sliby Maria nedokázala dodržet.

„Martine... Rád tě zase vidím.“

Nikos se s nataženou paží vydal švagrovi naproti. Z nesmělého stisku a nejistého Martinova pohledu usoudil, že Mariin bratr je velmi napjatý.

„Nikosi... těší mě, že jsi přijel. Dlouho jsme se neviděli.“

„Ano, velmi dlouho,“ odtušil Nikos a vřele mu potřásl rukou. Chtěl ho ujistit, že jsou stále přátelé, nezávisle na tom, co se stalo.

„Máš pravdu. Chtěl jsem se ozvat dřív, ale co Maria zemřela, nebylo to pro mě lehké.“

„Chápu. Oba jsme se vydali různými cestami.“

„Ale pořád nás spojovala Maria.“

„To nelze popřít,“ přitakal Nikos a pohlížel Martinovi neohroženě do tváře. Snažil se z ní vyčíst, co má švagr za lubem. Pro rodinu Lopezových udělal všechno. Díky němu se jim dařilo. Nic dalšího kvůli nim už podnikat nemínil.

Martina však něco užíralo. Bylo to na něm zřetelně vidět. Uhnul pohledem a obrátil se ke dveřím.

„Chtěl bys tady trochu provést, než dorazí hosté?“ otázal se přes rameno.

„Jistě,“ souhlasil Nikos. Vyšel za Martinem do široké chodby, v níž na stěnách visely ve velkých zlacených rámech různolící tváře jakýchsi anglických šlechticů. Nikose napadlo, že se nejspíš velice diví, co se s jejich starobylym sídlem přihodilo. Vlastně nic zvláštního... Dům byl jen přestavěný na luxusní ubytovací zařízení, které se stalo součástí řetězce Lopez Hotel Group.

„I já tě zase moc rád vidím,“ pronesl Martin. Kráčet vedle švagra stylem, jako by byli ti nejlepší přátelé. „A jsem velmi rád, že jsi přijal pozvání k udílení svatebních cen. Díky tomu jsme prodali padesát míst navíc.“

Nikos pokrčil rameny. „Žádný problém. Právě jsem byl na cestě ze Sydney, když jsem tu žádost dostal.“

„Byl jsi navštívit matku? Jak se jí vede?“

Právě se nacházeli na horní části širokého schodiště, pokrytého kobercem. Nikos nepochyboval, že právě tady se nechávají fotografovat šťastné nevěsty. Musely jich tu už být stovky.

„Díky, výborně. Sice mě už nepoznává, ale v do-
mově se o ni starají velice dobře. Má tu nejlepší péči.
A vypadá spokojeně, to je hlavní.“

Nikos matku navštěvoval pravidelně každý měsíc.
Věděl, že nikdo nežije věčně.

„Jak jdou obchody?“ zeptal se, aby změnil téma ho-
voru.

Zvolna scházeli po schodech, zatímco dole pod nimi
křížoval černobílou podlahu personál s náručemi kvě-
tin a svatebních dortů.

„Hodlám s tím skončit,“ svěřil se mu Martin a hořce
se zasmál. „Tohle je moje poslední akce. Chci odejít
v nejlepším. Hotelům se daří, ale svatební průmysl sil-
ně zaostává kvůli zahraniční konkurenci.“

„Čína?“

Martin přikývl. „Nejhorší je to s šaty. Trh je zaplave-
ný jejich masovou produkcí, což tlačí ceny dolů. Proto
si podnikatel, jako jsem já, nemůže dovolit žádný pro-
fit. Leda když se jedná o luxusní šaty na zakázku, ale
i tak to není nic moc.“

„Svatby tu byly a vždycky budou,“ poznamenal Ni-
kos. On sám se však rozhodně podruhé ženit nechtěl.

„To ano,“ souhlasil Martin, „ale už to není jako dřív.
Zavedení podnikatelé, kteří jsou na trhu už léta, tu
změnu taky silně pocítují. Jednoho takového zrovna
znám... starý kamarád. Bude toho muset nechat. Teď
ovšem podnik už patří jeho dceři.“

Sestoupili za roh schodiště a pokračovali hotelovou
lobby, vyzdobenou nejrůznějším svatebním vybave-
ním. Celý svatební průmysl byl podle Nikose postave-
ný na hormonech a holé fikci – lásce a sňatku. Všechno
to považoval za podvod.

„Je to báječná holka, tím spíš je to škoda, ale prostě
to nezvládá.“

„Nezvládá proto, že špatně investovala, nebo že na
to všeobecně nemá?“

„Nejspíš obojí. Dnes večer tady bude a já přímo cítím v kostech, že bude svému podniku dělat reklamu. Jenže já prostě nemám to srdce jí říct, že největším problémem je ona.“

„Ano, to je hodně nepříjemné,“ odtušil Nikos. Myslel na to, že jakmile se ocitnou o samotě, i on bude muset švagrovi sdělit jistou nemilou věc. On to srdce však mít bude.

Zabočili za roh a zastavili se na prahu rozlehlé místnosti, zaplněné stoly, pokrytými bílými lněnými ubrusy. Po straně bylo umístěné jeviště, na němž právě hudebníci ladili nástroje.

Plocha se měla brzy zaplnit vlivnými osobami ze svatebního průmyslu z celého světa, kteří se zde sejdou, aby se vzájemně poplácali po ramenou a sdělili si, jak jsou dobří. Nikos to přímo viděl před sebou. Po uvítací ceremonii následně vyvoleným předá krychli z plexiskla, kterou si pak dotyčný pyšně vystaví někde na viditelném místě ve své kanceláři. Právě on, který se už nikdy nehodlal ženit a celou záležitost kolem svateb považoval za humbuk. Skvělá ironie.

Po stranách jeviště se náhle k životu probudily obrazovky, na nichž nevěsty s měděně červenými vlasy a v dlouhých šatech plavně běžely kukuřičnými poli. Nikos toho měl právě tak dost.

Znechuceně se odvrátil a založil si ruce na prsou. „Tak jaký je program?“ otázal se Martina. „Nezapomeň, že spolu musíme něco důležitého probrat, tak abychom na to měli dostatek času.“

„Jakmile to skončí, slibuju,“ ubezpečil ho Martin.

„Počkám do deseti. Pak to všechno důkladně probereme. A až skončíme, okamžitě odjízďím a už mě neuvidíš.“

Přes Martinovu tvář přelétl stín. Zatěkal očima.

„Rozumím,“ řekl a přistoupil k Nikosovi blíž. „Ale nejsem to jen já, kdo by se rád dozvěděl pravdu. Jsou

tu jistí lidé, kteří se znali s Mariou a kteří rozhodně nemají radost, že jim něco tajíš. Řekl bych, že je velmi dobře znáš, Nikosi.“

Nikos sebou trhl. Cítil, jak se mu zježily chloupky na zátylku. Prostor zaplnilo statické bzučení mikrofonu, který právě někdo testoval.

Řekl bych, že je velmi dobře znáš.

Nikos si myslel, že jsou všichni mrtví, že je celá minulá záležitost pohřbená s jeho ženou. Nebyla to však pravda. Domníval se, že stíny minulosti vypudilo teplé odpolední slunce nebo křepká letní rána, že jsou definitivně pryč. Znovu se však vynořily. Nabyl dojmu, že se jich nikdy nezbaví, ať udělá cokoliv.

„Dobře, Martine,“ pronesl zvolna a narovnal ramena. Zhluboka se nadechl a upřel pohled na švagra. Uklidňovalo ho, že alespoň matka je v bezpečí. Martina z ničeho vinit nemohl. Všechno byla jeho vina.

„Uvidíme se později a všechno spolu vyřešíme. Pak tě už nebudou obtěžovat.“

Poplácal švagra po ramenou, protáhl se mezi stoly a zmizel.

Dvě míle na východ od Maybury Hall se v hezkém městečku zvaném Lower Linton připravovala na předávání svatebních cen také Jacquelyn Jonesová, majitelka svatebního studia Ariana. Pociťovala přitom silné obavy.

Byla hlavní návrhářkou svatebních šatů butiků, který se na stejném místě na hlavní ulici nacházel už celých padesát let. Věděla, že by cenu mohla dostat i ona. Její otec získal za posledních dvacet let takových cen hned pět, jenže to bylo ještě před tím, než se podnikání přestalo dařit.

Umyslila si, že dnes večer jde na předávání cen proto, aby se jí podařilo získat nějaké peníze. Pokud nebude úspěšná, její podnik dříve nebo později skončí. Tím si mohla být jistá.

Nejdřív se však musela zbavit Barbary, která za ní proklouzla přes dvorek se zahradou dřív, než Jacquelyn stačila pro dnešní večer butik zavřít. Jednalo se sice o nejlepší zákaznici, protože se stačila už pětkrát vdát, jenomže současně byla i pěkně otravná a vlezlá. Jacquelyn do vázy aranžovala bílé kaly a snažila se ovládnout úzkost, která ji stravovala.

„Takže ty tam vážně jdeš?“ vyzvíдалa Barbara. „I přesto, že tam má být ten slizký had Tim Brinley? No, nakonec je to dobře! Všem jim ukážeš! Ale stejně je to naprosto skandální! Měli ho vyloučit, a ne mu ještě za to všechno dát cenu!“

„Za nevěru se nevyklučuje, Barbaro,“ mírnila ji Jacquelyn, ačkoliv by svému bývalému snoubenci nejraději vyškřábala oči. „A cenu si zaslouží. Je to skvělý fotograf.“

„Pcha! To říkáš ty. Stejně za všechno vděčí tobě. Nebýt tvých konexí... A uvědom si, že to pro tebe nebude snadné, po tom všem, co ti provedl! Jen si to představ, všichni si o vás dvou budou šeptat...“

„Nikdo si o nás nebude šeptat,“ přerušila ji Jacquelyn. „Všichni budou mít úplně jiné starosti. Má tam být Nikos Karellis, takže veškerá pozornost bude upřená na něj.“

„Cože? Nikos Karellis, majitel obchodních domů House? Řecký miliardář, který je momentálně single?“

„Myslím, že je spíš Australan řeckého původu, ačkoliv mně osobně je to úplně jedno. Není to vůbec můj typ.“

„Ale Jacquelyn,“ pokárala ji Barbara, „nesmíš všechny chlapy házet do jednoho pytle. Tim byl kruřas, ale po světě chodí plno dalších mužských! Neměla bys všechny soudit podle něj! Nejvyšší čas se znovu s někým seznámit!“

„Jdu na předávání cen, Barbaro, nikoli na seznamovací večírek,“ odtušila Jacquelyn. Otočila jednou z kal na stranu, poodstoupila a zkoumala výsledek.

„Ale Nikos Karellis... Další šanci bys už nemusela dostat!“ přesvědčovala Jacquelyn Barbara. „Mysli na to, kolik bys díky němu mohla získat užitečných kontaktů! A taky bys potřebovala někoho, kdo by ti trochu zvedl náladu. Od rozchodu s Timem jsi jako přešlá mrazem. Negativně to ovlivňuje obchody. Tedy, jestli se neurazíš, se studiem to začíná jít s kopce. Chátrá to tu a je to vidět.“

Jacquelyn pevně semkla víčka, což Barbara naštěstí nemohla vidět. Oči měla plné zlosti a frustrace.

Barbara měla úplnou pravdu. Nejhorší bylo, že si toho všimla. Jacquelyn neměla dost peněz na platy údržbářů, natož aby si mohla dovolit investovat do kompletní rekonstrukce studia. Banka jí už nechtěla nic půjčit, dokud nevyrovná předchozí závazek, a že by do jejího podniku investoval nějaký finančník, o tom si Jacquelyn mohla nechat jen zdát.

Dobře věděla, že ji nepovažují za seriózní podnikatelku, ale dívají se na ni jako na naivní dívenku, která si na ni jen hraje. Jacquelyn ničila konkurenci, nízké zisky a vyšší náklady. Byl to začarovaný kruh, z něhož se pořád nějak nemohla dostat.

„Nechápu,“ pokračovala Barbara, „jak si tví rodiče mohli klidně odjet do jižního Španělska a nechat ti tady všechno na krku, zvlášť po tom, co se stalo. Nedi-vím se, že máš takové potíže.“

„Do Španělska se odstěhovali kvůli mámině revma,“ vysvětlovala Jacquelyn klidně, ačkoliv jí už Barbara začínala jít silně na nervy. „Mají po všech těch letech nárok na odpočinek. A teď, pokud mě omluvíš...“

Jacquelyn vstala, sebrala odpad z květin a vyhodila ho do smetí. Pak se vrátila do studia zalitého světlem, kde se na chvíli zastavila, aby se uklidnila.

Nebylo však úniku. Přímo před ní na stole ležely náčrtky svatebních šatů, na nichž celé dva dny pracovala. Jacquelyn je jediným pohybem smetla na

hromadu a hodila do koše. Byly příšerné. Poslední dobou se jí vůbec nic nedařilo. Neměla na nic náladu. Nutně potřebovala peníze.

„Neboj,“ volala za ní Barbara. „O tvých problémech jim nic neřeknu, až jim budu volat. Beztoho se bavíme jen o tom, co nového se stalo v Lower Lintonu... A že je toho na tak malé městečko hodně!“

Jacquelyn Barbaru znala a věděla, že při svých nedělních telefonátech její matce jistě hodně přehání, jak to měla ve zvyku se vším.

Vzhlédla a spatřila ji stát ve dveřích.

„Barbaro,“ vzdychla, „je od tebe hezké, že ses stavi-la, ale už tě nechci zdržovat. Určitě máš plno práce!“

„Ano, to mám,“ přitakala Barbara a přimhouřenýma očima bedlivě objížděla studio, aby jí neuniklo nic, o čem by pak mohla poreferovat Jacquelynině matce.

Jacquelyn sledovala její pohled. Ke svému znechucení spatřila všude po studiu spousty špinavých šálků od čaje a porůznu na podlaze ležet hromádky špinavých papírových kapesníků. Byla si jistá, že soukromý detektiv Barbara si všechno pečlivě uložil do paměti a nejspíš své čerstvé dojmy vyličí ještě dnes u někoho na večeři.

„No, doufám, že Timovi Brinleymu alespoň názorně předvedeš, o co přišel,“ pronesla Barbara. „Ale stejně si myslím, že by byl Nikos Karellis celý nažhavený, aby ti mohl pomoci. Je o něm známo, že si potrpí na slečny. Takže pokud všechno ostatní selže...“ Barbara se významně odmlčela a zvedla obočí, zvýrazněné tužkou na obočí.

„Pokud všechno ostatní selže, tak co, Barbaro?“ opáčila Jacquelyn podrážděně. „Co tím naznačuješ? Že bych měla jít do postele s úplně neznámým mužským? Přece víš, že to není můj styl!“

Rada bezhlavých figurín za ní vypadala jako porota, chystající se vynést soud. Už zítra budou zprávy

o jejím morálním poklesku na první stránce místních novin *Kronika města Lower Linton*.

„Milánku,“ vzdychla Barbara, „kdyby to byl tvůj styl, neměla bys takové potíže.“ Zvedla stylové psaníčko a upravila si bezvadně nalíčený obličej. „Být tebou, začnu se co nejdřív chystat. Máš trochu oteklé oči, tak abys to stačila zakrýt... No nic, ven trefím sama.“

S těmito slovy vyplula ze dveří. Místo ďábelského zápachu za sebou zanechala nechutně nasládlou vůni těžkého parfému. Jacquelyn s úlevou naslouchala klapání podpatků na kamenných schodech, pak jejich slábnoucí pravidelné ťukání na zahradním dvorku a s bouchnutím dřevěných dveří konečně nastal vytoužený klid.

Ještě čekala, až se ozve zařvání motoru, a pak si zhluboka oddechla. Cítila, že ji znovu začínají pálit oči.

„Přestaň, přestaň! Vzpamatuj se už!“ napomínala se hlasitě přes slzy, ale příliš to nepomáhalo.

Dobře jsi věděla, že to přijde. Pět let jsi majitelkou studia a všechno sis nechala jen tak protéct mezi prsty. Teď máš poslední příležitost, jak to ještě zachránit.

Jacquelyn převzala kvetoucí rodinný podnik a úspěšně ho přivedla téměř ke krachu. A koho z toho mohla vinit? Jedině sebe! Trápila se věcmi, které za to nestály, jako třeba ten pitomec Tim. Pitomý, hloupý a neskutečně slabošský chlap.

Posadila se ke stolu, vytáhla z koše náčrtky a rozložila je. Dívala se na ně a říkala si, že každý přece musí vidět, že jim něco chybí, ale co? Jacquelyn na to nemohla přijít, a to z původních dvaceti výkresů zůstalo jen šest.

Když je ukázala Victorovi, který vytvářel stříhy, vyjádřil se o nich pochvalně, avšak Jacquelyn na něm viděla, že to říká jen z ohleduplnosti. V očích měl zmatek a velký otazník.